

Én, a marabu - avagy önkritika rulez!

2011 május 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Tudom magamról, hogy egy igazi, hamisítatlan antitalentum vagyok. Nem vagyok jó a világon semmiben. Bármihez nyúlok, azt jó eséllyel tönkreteszem. Akármihez kezdenék, az a dolog folyton egyre messzebb és messzebb kerül t?lem.

Ez a mérhetetlen tehetségtelenség az én esetemben már ott tart, hogy sokszor tudatosan sem sikerül tönkretenni

semmit, hiába t?nik ez mégoly egyszer?nek is. Keserédes, vígjátékokba ill? szituációkat éltem már át néhány törésre szánt DVD lemezzel, egy évek óta használhatatlan rádiós magnó alkatrészere szedése közben, valamint egy polc feldarabolásának nyomorúságos óráiban. És e fölsorolás mindössze az el?z? hétvége kudarcélményeit fedi le!

Ha létrával a kezemben közlekedem a lakásban, annak legalább egy villanykörte issza meg a levét. Ha porszívózom, retteghetnek a szekrényeimben tárolt dolgok (nem számít, mennyire figyelek oda, mert ha más nem is, majd az a rohadék zsinór akad be valahova és rántja odébb az erre leginkább érzékeny bútordarabjaimat). A portörlés vége legtöbbször egy összetört váza és egy szilánkok által felhasogatott kéz. Azt hiszem, mindezek után érthet?, miért nem állok neki soha egy ablakpucolásnak. Annak ugyanis beláthatatlan következményei lennének a lakásomra és a testi épségemre nézve egyaránt.
Mindezekkel tehát tisztában vagyok. Mondhatni, ismerem a korlátaimat, amelyek az én esetemben nincsenek éppenséggel túl magasra állítva. Ha rólam van szó, egyszer?en nem létezik olyan, hogy túlzott el?vigyázatosság, mert már maguk az el?készületek is komoly veszélyforrásokat hordozhatnak magukban (err?l is tudnék pár felejthetetlen történetet mesélni...).

Ám azt vettem észre, hogy ez a fajta bénázás nem csak az én egyedi sajátosságom. Példának okáért nemrég kaptam meg egyik ismer?söm élménybeszámolóját a hétvégi horgászkalandjairól, és hiába vagyok egy két lábon járó, sokat látott, harcedzett katasztrófafilm, még nekem is volt mit okulnom a történeteb?l. Ráadásul azzal is tisztában vagyok, hogy ? is hétr?l hétre, megbízhatóan, kiszámíthatóan huppan orcára, valahányszor a háza körül kezd tevékenykedni. Továbbmegyek: majdnem biztosra veszem, hogy nem csupán mi ketten vagyunk a planétán olyanok, akik kudarcot kudarcra halmozva tengetik mindennapjaikat. És mindketten büszkén vállaljuk is ?ket, ahogyan azt illik.
Ám bármerre nézek szét a világban, valamiért a buktákról való megemlékezéseket mindig háttérbe szorítják az önfényez?, önimádó, tökéletességet sugárzó kinyilatkoztatások. Könyvsorozatokat lehetne ilyenekkel megtölteni, elég, ha csupán valaki szétnéz egynémely közösségi oldal tagjainak ámokfutásai között. Csak azt nem értem, mi azokban a pláne? Mintha valahol Afrikában egy h?gutát kapott zebra odavetné a marabunak, hogy:
- *De jól nézel ki ma, öcsém*! És ezek után a kérdéses marabu mindenhol azt kezdené terjeszteni, hogy ? szép. Pedig nem az.

Az emberek is minden létez? fórumot megragadnak arra, hogy a rájuk vonatkozó hízelg?, ámde igen ritka megnyilvánulásokat megosszák a világgal, miközben elfeledkeznek minden egyéb rosszról. Illetve nevezzük így: a kegyetlen tényekr?l.
Mindenki más Superman, és csak én látom magamat annak, amilyen valójában vagyok? Hiszen a marabu is csupán addig érezheti magát szépségkirályn?nek, amíg nem jut hozzá egy tükörhöz. Most tényleg azt akarják embertársaim, hogy nekik meg én legyek a tükrük? Legyünk már kicsit önkritikusabbak, és vegyünk vissza az arcunkból, hé!
Csak a teljesség kedvéért, a fenti képen egy marabu látható. Szegény állatra igazán ráfér egy kis szeretet, ha már a természet és az evolúció így kibabrált vele! Ronda, az igaz, de ?t ez nem zavarja különösebben. Engem sem, hogy mindig bénázom. S?t, én is randa vagyok! Mindketten büszkén vállaljuk az evolúciós zsákutca szerepünket. Mások meg el?kapják a Photoshop-ot, aztán varázsolnak magukból valami egészen mást.
Nem szeretem az emberek. Éljenek a marabuk!

Sztakó Balázs
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló